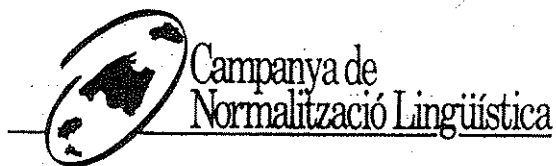

LÍNIA DIRECTA

amb la Campanya de Normalització Lingüística

VI

Palma
1994

Línea Directa

© Aina Moll, A.I. Alomar i Cèlia Riba, segons l'autoria dels textos.

Producció: Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears

Fotocomposició: Jorvich, s.l.

Impressió: Jorvich, s.l.

Dipòsit Legal: PM-1.364/1991

I.S.B.N. 84-604-8810-1

XII

Més sobre la conjunció “i” entre els llinatges

La setmana passada, en exposar per què els ciutadans inscrits a partir de 1958 poden fer intercalar la i llatina entre els dos llinatges amb un simple tràmit de correcció d'errors, no vaig mencionar, per manca d'espai, que això s'exposa en els fonaments de dret d'una Resolució de la *Dirección General de los Registros y del Notariado* de 16 d'agost de 1993, que resolvia un recurs d'una ciutadana contra un acte del Jutge Encarregat del Registre Civil de

Barcelona, que havia denegat la rectificació de la inscripció, malgrat que la interessada al·legava la sentència (que comentarem) de l'Audiència Territorial de Barcelona de 1989. La Resolució es dicta a favor de la ciutadana, rebutjant l'informe del Ministeri Fiscal que aconsellava denegar la rectificació.

Aquest fet demostra que no hi ha prou difusió de la nova jurisprudència sobre el tema per evitar que hi hagi jutges i fiscals que, seguint la rutina de molts d'anys, posin traves als drets dels ciutadans en l'ús de la llengua pròpia no castellana. I això ens mena a la pregunta que quedà pendent: la que ens plantejaren un parell de comunicants en aquests termes:

Ho paga / quin interès té posar la “i” entre els llinatges?

Evidentment, **ho paga** —i els ciutadans que s'han pres tantes molèsties per fer valer el seu dret n'eren ben conscients—, ja que el nom i els llinatges són la marca d'identitat de les persones, l'única denominació amb què seran identificades oficialment —encara que familiarment siguin conegudes amb un altre nom, o amb el mateix nom en una altra llengua—. L'interès de vèncer les resistències que encara s'oposen al reconeixement d'aquesta identitat fa aconsellable l'ús generalitzat de la partícula per part dels ciutadans de llengua catalana.

Però hi ha també un important motiu d'ordre pràctic per adoptar aquest ús —el mateix que va fer que s'adoptàs la conjunció **y** en el Registre Civil espanyol “en l'àmbit específicament registral”—: la necessitat de marcar una separació clara entre els dos llinatges, a fi de no “perdre el primer” —dins l'àmbit espanyol en determinats casos, i sobretot en la relació internacional.

En efecte, en un escrit adreçat al senyor “Antoni Jaume Alemany” no queda clar si es tracta d'un “senyor **Alemany**” que nom **Antoni Jaume**, o d'un “senyor **Jaume Alemany**” que nom **Antoni**; i si parlem del nostre enyorat Josep Maria **Llompарт de la Peña**, molta gent no sabrà si enunciam o no els seus dos llinatges, ja que **Llompарт de la Peña** podria ser llinatge compost. Si deim “Jaume i Alemany”, “Llompарт i de la Peña”, “Jaume” i “Llompарт” són reconeguts inequívocament com a llinatges.

La possibilitat de confusió, que per a nosaltres existeix en pocs casos, és permanent quan tractam amb estrangers. Per als europeus que només tenen un llinatge però normalment més d'un nom de pila, de la sèrie de noms que identifiquen una persona, el darrer és el llinatge. En congressos internacionals m'interpel·laven sovint com a “Mme. Marquès” i em posaven a la llista de

congressistes com a "MARQUES, Aina Moll", fins que vaig optar per inscriure'm amb la **i** entre els dos llinatges (una altra solució és inscriure't només amb el primer, però això et pot dur complicacions si has de presentar el DNI per identificar-te).

És de suposar, per tant, que per moure'ns dins la Unió Europea la **i** ens resultarà indispensable i que, més prest o més tard, la **y** deixarà de tenir un valor purament registral en la inscripció dels castellans al Registre Civil i passarà a formar part integrant dels seus llinatges. - **A. M.**